

ПРИМІТКИ:

1. З 1940 до 1995 року була у підпорядкуванні Руської православної церкви.

2. До 1967 р. Церква нараховувала 4 єпархії, 400 громад, 20 монастирів, біля 272 тис. вірних.

3, 6. Дані подаються на 1.01.1996 р. У вересні 1996 р. УАПЦ розкололася на дві церкви. Значна частина громад УАПЦ перейшла нині в УПЦ Київського патріархату та УПЦ МП.

4. "Митрополит Кереацінський і Саламінський Кир (ім'я)" (Нині - митрополит Тимофій).

5. "Архиєп. Бо-городський, патріарший екзарх УПЦ КП в Росії (ім'я)" (Нині архієпископ Адріан).

ДО 2000-РІЧЧЯ ХРИСТІЯНСТВА

А.Рутісхаузер (Швейцарія)*

ДО ПИТАННЯ ПРО ДОЛЮ ТА ПРОЩЕННЯ ГРІХІВ

Кожний взагалі знає, що людина не в змозі точно передати почуте, навіть якщо пройшло дуже мало часу. Проблема передачі змісту є важливою і для теологічних кіл. Враховуючи те, що Євангеліє від Марка написано приблизно через сорок років після земної смерті Христа, професор Д.Вейс відзначає: "Але відрізок часу довжиною в сорок років достатньо великий, щоб з'явилися цілком виправдані сумніви в тому, чи можна покладатися на спогади про події і насамперед відтворення слів Господа й чи не виявилися вже на той час руйнівна справа нерозуміння або ж спотворюючої фантазії й опоетизування, перш ніж євангелісти приступили до спасіння цього багатства від подальшого вивітрювання і

* **Примітка:** Статтями А.Рутісхаузера, Л.Калініної, І.Мозгового і П.Павленка (N3) ми починаємо публікації до 2000-літнього ювілею Різдва Христового. Не всі думки авторів публікацій редакція бюлетня поділяє, але вважає їх цікавими.

руйнування. Все це спонукає прийти до думки, що для нас залишилися невідомими чисельні сторони його істоти Ісуса Христа, оскільки поруч не було когось, хто б зміг зрозуміти їх. Багато слів його певно що втрачено, позаяк вони не знайшли відгуку в душах цих людей. Те, що дійшло до нас, зумовлене вузьким "кругозором" останніх. Скоріш за все, багато слів, сказаних Ісусом, спочатку мали більш глибоке й величніше значення, ніж те, що ми читаємо сьогодні.

Оскар Бернхардт у своїй книзі "У світі істини" відзначає, що люди часто говорять про заслужену та незаслужену долю, про нагороди і покарання, про відплату і карму. Але це є ж не чим іншим, як частковим виявом закладеного у творінні Закону, який Ісус Христос "виразив" надто просто і точно словами: "Що посієш, те й пожнеш!" Господь взагалі не входить безпосередньо у всі дрібні й великі людські турботи, війни, напасті та інші земні справи. З самого початку він вплив в Творіння свої досконалі закони, які діють самотійно - так, що все здійснюється з абсолютною точністю, вічно і незмінно. Відтак виключається якась навіть незначна приязнь чи неприязнь Бога до чогось, якась його навіть незначна несправедливість.

Судження людей, які деколи говорять: "Не можу зрозуміти", ґрунтуються на грубо-речовому - "як Бог може таке допустити?". Прицьому себе вони вважають центром цієї сфери, виходячи з думки про наявність лише одного земного життя. А насправді ж за спиною у них пройшло уже принаймні декілька земних життів. Як ці останні, так і проміжні періоди перебування в ефірно-речовому світі, становлять єдине буття.

Автор "Послання Граля" Абд-ру-шін доводить, що великою помилкою людини є віра в те, що в момент народження розпочинається зовсім нове життя, що діти "невинні", що все, що відбувається слід співвідносити лише з коротким періодом земного буття. Якби це було так, то, оскільки справедливість є непорушною, всі причини, наслідки й дії мали б цілком і повністю вкладатися у рамки одного єдиного земного буття. Але лише в тому разі, коли ми позбудемося такої хибної думки, то усвідомимо справедливість всього, що коїться. Не слід боятися за те, що чекає на нас внаслідок дій-відповідей згідно з цими законами за діяне нами раніше.

Тим, хто серйозно прагне до добра, не варто про це турбуватися: адже в тих же саморухомих законах прихована і

надійна гарантія милосердя та прощення!

Сам Ісус Христос підкреслював, що "Я не прийшов світ судити" (Ів.12,47). Господь доручив завдання судді уособленій "справедливості", Святому Духу! Його діяння виражаються в незмінних законах Творіння. Будь-який вчинок проти цих законів - це гріх проти Святого Духу, який не може бути прощеним, а має викупитися. Звідси йдуть слова Біблії про те, що можуть бути вибачені гріхи проти Бога - Батька і Бога-Сина, але не гріхи проти Святого Духу (Мф.12, 31-32; Мк.3,29). Відтак важливо знати істинне значення Святого Духу. Його діяння - це міцні і непідкупні закони, які, як удари пульсу, пронизують Творіння і до яких відноситься згаданий вище "закон посіву та жатви". Відчуття, думки і справи людини відповідають в цьому законі посіву, за яким наступають жнива. Жодна людина не може зняти з іншої наслідки її дій, якими б вони не були - добрими чи ні. Не може це зробити й Ісус. Адже він не може змінити чи обійти закони Творіння. Саме тому він підкреслював, що прийшов виконати закони Батька свого (Мф.5,7). Відтак будь-хто не може прощати своєму ближньому гріхи проти Святого Духу, але він має право вибачити страждання, вчинені йому особисто, а відтак й завчасно відвернути зло зворотнє щодо того, хто приніс це страждання. Саме в цьому сенсі звучать слова Ісуса: "Кому простите гріхи - простяться їм"(Ів.20,23). Проте ніхто не може вибачити їх гріховну схильність, яку людина носить в собі і яка може стати рушієм її вчинків. Вона має сама звільнитися від неї через істинне покаяння, яке рівновартє повному внутрішньому зверненню до добра.

Герберт Фольман в праці "Відкриваються ворота" цілком справедливо зауважує, що на тих людей, котрі здатні вибачити ближньому, закономірно виливається відповідна благословенна зворотня дія. Той же, хто не здатний прощати, не може чекати на прощення своїх хибних вчинків.

Закон повторюваності земного життя - одна із великих милостей Творця. Відтак ми одержуємо можливість викупити або ж виправити свої похибки. Прихильником вчення про інкарнацію був Оріген. Він вважав, що перевтілення душ дає можливість людині приходити на Землю неодноразово в людському вигляді і що доля будь-кого визначається ним же. Кожний має можливість виправити помилки свого минулого. Вчення Орігена було засуджене Константинопольським собором 553 року. Всупереч логіці і змісту Біблії християн-

ські церкви відкинули вчення про реінкарнацію. А між тим постає питання, як можна при допущенні тільки однократного земного життя сприйняти вчення Христа, не говорячи вже про його втілення в життя, людський дух. Якщо б рішення Константинопольського собору було іншим, то християнський світ складався б з усвідомленням того, що будь-які діяння рано чи пізно зазнають зумовленої долею зворотньої протидії. Тоді б ніхто і ніколи не став би чекати довільного прощення своїх гріхів Ісусом, а прагнув би сам "очистити свій одяг". Доля, якої так часто бояться, була й залишається не чим іншим, як наслідком попередніх рішень - зворотньою дією прояву свободної волі людини, наслідком воління як до добра, так і до зла. Ніхто не може своєю волею зняти її дії з людини. Оскар Бернхардт вважає, що Христос з'явився на землю не для того, щоб дати розп'яти себе на хресті. Тому не слід твердити, що нібито в цьому розп'ятті запорука спасіння! Навпаки, Христос був розп'ятий як провісник істини - вчення, яке влаштовувало земних людей. Спасіння могло й повинно було принести не його хресну смерть, а істину, явлену людству в Слові".

Тому до тих пір, доки відсутнє настирливе прагнення до духовного пізнання, доки існують спроби завадити поширенню явленого нам нового знання, в цьому світі й надалі будуть існувати релігійно-етнічні конфлікти. Стіни догм закривають будь-яке угодне Богові просування вперед в пізнанні істинних взаємозв'язків, які насправді існують між Богом, його Творінням і людиною. І тут слушно звучать слова Абд-ру-шіна, що якби люди у відповідності зі своїм людським розумінням, своїми земними устремліннями не спотворювали все, що мало стати для них допомогою, то нині на Землі було б єдине вчення, що виходить із волі Господа. Всі ж інші вчення, які до цього часу приходили на землю, становили б в своєму поєднанні лише сходинку до п'єдесталу, на котрий має зійти Істина, а носії цих вчень були б попередниками для слова самої Істини.